

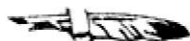
Epilog.

Sedaj, ko končujem to svojo povest, mi je nekam težko srce. Težko se ločim od oseb, ki sem jih tu opisaval, ki sem tu živel njihovo življenje. In čutim, da sem povedal marsikje mnogo premalo, dočim sem se včasih spustil predaleč v podrobnosti in si s tem nakopal jezo častitih svojih bralcev. Bili so bridki časi, ko se je pisal odlomek za odlomkom, in ni čuda, ako se je mednje semtertja razlila tudi morda neutemeljena pikrost. Kaj sem pravzaprav hotel povedati, to naj ugame in si misli vsak sam. Morda bi pa smel reči in svetovati onemu, ki ugame pravo misel, naj vendar ne gleda sveta s takimi naočniki, kakor ga je gledal junak te povesti in kakor ga je morda za njim gledal pisatelj. Pomisli naj, da je Robert večjidel poznejšega svojega življenja preživel v — blaznici in da se je ločil iz življenja pri polni zavesti, da sin njegov Svitoslav ne preživi mladeniške dobe. In premisliti je treba, da je imel Robert svojega Svitoslava nad vse rad! . . .

Tako! . . .

Zdaj se pa zahvaljujem še vsem onim, ki so med pisanjem te povesti količkaj pripomogli, da je še bolj »ponočna«, nego bi imela biti. Pred vsemi naj sprejme to zahvalo oni možiček v ozkih hlačah in zelenem klobuku, ki pri vseh drugih vidi, da jim gospodarijo žene, a ne opazi, da tiči sam v onih hlačah, ki jih nosi njegova milostna. »Vaša »žena« je taka, a moja »gospa« je vse kaj drugega«, tako se navadno izraža, in jaz mu želim, da bi se izražal še dolgo! Oj Robert, Robert!

Tudi gospodu pisatelju N. izrekam zahvalo in mu obetam, da se bodem prihodnjič ravnal po njegovem nasvetu in spisal povest, ki bode sestavljena iz samih . . . in — ter enakih ločil, in tako bode morda iz te »Noči« še nekdanj »Dan«. —

Šumijo, šumijo gozdovi . . .

Šumijo, šumijo gozdovi
na širni tam plani.

Ne čuješ? . . . Ti šumni glasovi
me kličejo strani.

Ne čuješ?.. Jaz grem v to šumenje,
jaz grem v te valove! . . .

Daj, vrni mi moje življenje
in moje izgubljene dneve!

A. Gradnik.